

ge støttedokumenter, f.eks. faktura eller oprindelses-certifikat. Efter de hidtidige regler i toldlovens § 77 indrømmer toldvæsenet i sådanne situationer erhvervsmæssige varemottagere en passende frist til at fremlægge de manglende dokumenter. Toldvæsenet debiterer samtidig den pågældende varemottager et efter toldvæsenets skøn passende beløb for det på varerne hvilende toldbeløb. Når varemottageren senere fremlægger det manglende dokument, foretager toldvæsenet en regulering af det indbetalte beløb.

Det vil ikke i fremtiden være muligt at opretholde denne praksis, idet gældende EF-regler foreskriver, at toldvæsenet skal lægge varemottagerens fortoldningsangivelse til grund, som om det fornødne støttedokument var blevet fremlagt allerede ved indgivelsen af fortoldningsangivelsen. Toldvæsenet vil i så fald – som hidtil – give varemottageren en passende frist til at fremskaffe det manglende dokument og kan endvidere i givet fald kræve, at varemottageren stiller sikkerhed for den toldskyld, som vil kunne hvile på varerne, hvis dokumentet ikke fremlægges.

Der er ved den foreslåede ændring af toldlovens § 77, 2. punktum, tillagt skatteministeren en bemyndigelse til for sådanne tilfælde at fastsætte de nærmere regler om betaling og sikkerhed i overensstemmelse med EF's bestemmelser herom. Dette vil mere detaljeret ske ved ændringer i Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 649/88 om toldbehandling.

Til nr. 4

Ifølge toldlovens § 83, stk. 1, er afregningsperioden for told for erhvervsmæssig indførsel af varer måneden. Tolden af varer, der er fortoldet i afregningsperioden, skal indbetales til toldvæsenet senest den 15. i måneden efter afregningsperioden.

Der er nu ved Rådets forordning nr. 1854/89 om bogføring m.v. åbnet adgang til at udskyde indbetalingen af det skyldige toldbeløb til den 16. i den efterfølgende måned.

Der er ved den foreslåede ændring af toldlovens § 83, stk. 1, gjort brug af den omtalte mulighed for at udskyde betalingen fra den 15. til den 16. Denne ændring vil indebære en vis administrativ lettelse for såvel erhvervslivet som toldvæsenet.

Ændringen af betalingsfristen med én dag medfører ikke ændringer i statens indtægter på finanslovens § 1, men påvirker alene likviditeten og medfører således en rentegevinst for virksomhederne og et rentetab for statskassen på ca. 1/2 mio. kr. årligt.

Til nr. 5

Forslaget er en konsekvens af forslaget § 1, nr. 6.

Til nr. 6

Den nugældende bestemmelse i § 87, nr. 1, vil fremover være direkte dækket af toldskyldsforordningens artikel 4. Nr. 1 kan derfor udgå. De nugældende bestemmelser i nr. 2 og 3 opretholdes, men nummereringen ændres til nr. 1 og 2.

Til nr. 7

Toldankenævnet har den endelige administrative afgørelse i sager vedrørende varers tarifiering og toldværdi. Det blev oprettet ved en lovændring i 1957 og består af en formand, der er højesteretsdommer, og en repræsentant udpeget af henholdsvis Industrirådet og Håndværksrådet i forening, Det Danske Handelskammer og skatteministeren.

De sager, som nævnet behandler, indbringes typisk af importører, der er uenige i en tarifieringsafgørelse truffet af toldvæsenet.

I de senere år har nævnet kun behandlet relativt få sager – ca. 4 årligt – og i hovedparten af disse sager er toldvæsenets oprindelige afgørelse fastholdt. Den beskedne sagsmængde er en naturlig følge af, at hovedparten af importen i dag er toldfri, idet ca. 75 pct. af indførslen kommer fra EF og EFTA-landene. For den del af importen, der bliver toldbelagt, gælder det, at EF's toldsats for industrivarer er moderate – i gennemsnit ca. 7 pct. Derfor er incitamentet til at klage over en tarifieringsafgørelse stærkt begrænset.

Udlægningen af sager om tarifiering i første instans til toldkamrene pr. 1. januar 1987 har i øvrigt betydet, at Toldankenævnet er blevet 3. instans.

Ved Toldankenævnets nedlæggelse vil tolddirektoratets 2. instansafgørelser blive endelige, dog med mulighed for, at de kan tages op af skatteministeren, jf. toldlovens § 116 a og Skatteministeriets bekendtgørelse nr. 115 af 15. marts 1988 om klageadgang m.v. Afgørelser om tarifiering vil hermed blive bragt administrativt på linie med toldvæsenets andre afgørelser. Der ses ikke at være afgørende grunde til at særbehandle tarifieringssager.

Principielle tarifieringssager kan forelægges EF's Nomenklaturudvalg. Ifølge artikel 8 og 9 i Rådets forordning nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om Den Fælles Toldtarif kan EF's Nomenklaturudvalg behandle ethvert spørgsmål vedrørende anvendelsen af toldtariffen, herunder især spørgsmål vedrørende tarifiering.

Til nr. 8

Forslaget er en konsekvens af, at § 116 ophæves, jf. forslaget § 1, nr. 7.